

[Per Hækkerup.]

man erkender, at med de generelle metoder som finanspolitik og kreditpolitik er man ikke i stand til at klare problemerne. Og man rammer forskelsløst, man rammer eksportindustri såvel som importbegrænsende industri og hjemmemarkedsindustri. Man er nået til den situation, hvor industrier, der eksporterer, ikke engang er i stand til at få deres løbende kreditter til at klare deres likviditet, og dermed formindskes eksporten. Det er efter min opfattelse en fuldstændig absurd situation. Derfor er det ikke tilstrækkeligt med disse midler, man må erkende, at det er nødvendigt at gå videre.

Vi tror, at det er nødvendigt at gennemføre det, man i gamle dage kaldte en planlægning af vores samlede økonomiske politik. Men hvis man ikke kan lide ordet planlægning, så lad os sige en styring af vores samlede økonomiske politik. Vi kommer ikke uden om at gøre det, hvis vi skal løse problemerne. Denne styring kan efter vor opfattelse lempeligst ske over kapitalmarkedet, og det vil sige, vi må have en styring af kapitalmarkedet. Det må ikke få lov til at gå på bedste beskub, sådan som det går nu. Men jeg vil gerne understrege, at det er heller ikke nok blot at have en styring af kapitalmarkedet. Der må mere til. Der må skabes et positivt samarbejde imellem samfundsorganerne, imellem staten, amterne og kommunerne på den ene side og erhvervslivet på den anden side. Enhver, der har beskæftiget sig med eksportproblemerne, ved, at et forstærket samarbejde imellem eksport-erhvervene og statsmagten vil kunne bedre Danmarks eksportchancer.

Jeg tror, det er nødvendigt, at man tager fat på at søge at skabe et sådant samarbejde, men heller ikke det er efter min opfattelse nok.

Der må desuden skabes et samarbejde inden for virksomhederne imellem virksomhedsindehaverne og medarbejderne i virksomhederne. Jeg ved godt, at der af og til lyder skønne ord om det, og jeg ved også, at der findes moderne forretningsfolk og moderne virksomhedsledere, som har prøvet at virkeliggøre moderne ledelsesprincipper inden for deres virksomheder. Men det er undtagelserne, og det er undtagelser, som ikke engang er tilfredsstillende nok. Derfor er det nødvendigt, at vi nu virkelig tager fat også

på spørgsmålet om at søge at skabe dette samarbejde og kalde på den samarbejdsvilje og den indsats, der følger deraf hos alle dem, der virker i en virksomhed.

Der findes grundlag for en drøftelse heraf. LO har fremlagt et forslag om demokrati på arbejdspladsen, som kan være et udgangspunkt for sådanne drøftelser. Det er tilkendegivet af Industrirådets formand, at man der ikke afviser drøftelser. Det må også gælde for statens, amternes og kommunernes område. Jeg tror derfor, det er noget, som er egnet til at blive taget op til alvorlig drøftelse med henblik på at blive et led i en samlet konsekvent økonomisk politik.

Et andet led i denne konsekvente økonomiske politik må være, at vi søger at skaffe mulighed for, at de, der er ledige, kommer i arbejde. Jeg tænker ikke blot på dem, der er blevet ledige på grund af den økonomiske politik, regeringen fører først og fremmest inden for byggeriet, men også på de mere permanente strukturbetonede arbejdsløshedsområder, vi har. Her er det nødvendigt med en mere effektiv arbejdsmarkedspolitik. Det er jo noget, der er drøftet adskillige gange her, og vi har fra socialdemokratiets side fremlagt vore synspunkter med hensyn til en sådan arbejdsmarkedspolitik.

Jeg tror, det ville være hensigtsmæssigt, om man som led i en samlet positiv økonomisk politik tog virkelig fat på at løse disse arbejdsmarkedspolitiske spørgsmål, og jeg tænker på nødvendigheden af, at vi i de geografiske områder i landet, hvor der findes arbejdsløse, gør noget. De unge i disse områder forlader områderne og gør derved det skattemæssige og erhvervsmæssige grundlag for området svagere. Det er nødvendigt med en løsning, for man kan ikke, og det går jeg da ud fra at regeringen heller ikke vil, tvangsforflytte folk fra disse områder til andre områder. Jeg skal ikke blande mig i statsministerens interessante diskussion med murerne i Århus, men jeg går da ud fra, at vi stadig fastholder det princip, at en tvangsforflytning må ikke ske. Hvis man så ikke kan få folk, der er kommet ud over de yngste år, til at flytte fra det område, hvor de er vokset op, hvor de måske har deres hus osv., ja, så må det være opgaven at flytte erhvervsmuligheder til de pågældende områder, og med erhvervsmuligheder tænker jeg ikke blot på det private erhvervs-